

тува съ него, вярдише се да я не види разбрадена, и кога му говореше нищо, правеше го сериозно и отмърено. Въ същото време и майка ѝ загуби къмъ Джехада всичката си по-предидна приязнь.

Но миралаятъ не знаеше ни-гри отъ тази вътрешна драма въ къщата му и той продължаваше да се повърява Джехаду; при това Джехадъ премного се бѣше свикналъ на своята обнаска, отъ колкото да би могълъ да приеме нова унижителна роль, която му налагаха ханжмитѣ. Той страдаеше, но не знаеше да си разясни положението на работитѣ. Струваше му се кѣто че племененъ облакъ го е обвилъ и го влачи къмъ неизвѣстенъ предѣлъ.

Единъ день го намѣри Зумруда въ кътѣтъ на градината, гдѣто той на-самъ размисляваше върху чуднитѣ онѣзи и чародѣйни времена, когато, като седѣше на същото мѣсто, пригатвялъ цвѣте на Бюлбюла, а тя го вържеше на китки. Той се бѣше втренилъ въ земята бледенъ и отпадналъ, съ подпрѣна на ржката си глава, нето съгледа че лукавата хена припъзляла до него.

— Събуди се, Джехаде, що си се тъй халосалъ? рече му тя, и го бутна съ ржка.

Джехадъ се обърна, погледа я съ страшенъ погледъ и въздѣхна дълбоко.

— Не ме гледай ти мене изъ черно, която съмъ на същи редъ съ тебе, която патя всичко, което и ти патиншъ.

Джехадъ я погледна, свкашъ че я не разбра; и другъ-пътъ той жестоко би отхвърлилъ това, дѣто че ужъ е на същи редъ съ нея, защото той не бѣше „кюле“ (купенъ робъ), — но сега се осѣщаше премного оттласнатъ, отъ колкото да отхвърли и последнята тая покана за симпатия. Той се умири и продума ѝ жално:

— Ахъ, защо ме излъга, че Бюлбюла ме либи? защо — защо ме необича тя вече?